आशा नार्हसि मे हन्तुं सौहृदात् प्रणतस्य च। अभितश्चागतं प्रेम्णा प्रत्याख्यातुं न माऽर्हसि।
अनुरूपो हि युक्तश्च त्वं ममाहं तवापि च। स्नुषां प्रतीच्छ मे कन्यां भार्य्यां सत्यवतः सतः।
॥ द्युमत्सेन उवाच ॥ पूर्व्वमेवाभिलषितः सम्बन्धो मे त्वया सह। भ्रष्टराज्यस्त्वहमिति तत एतद्विचारितं।
अभिप्रायस्त्वयं यो मे पूर्व्वमेवाभिकाङ्क्षितः। स निर्वर्त्ततु मेऽद्यैव काङ्क्षितो ह्यसि मेऽतिथिः।
ततः सर्व्वान् समानाय्य द्विजानाश्रमवासिनः। यथाविधि समुद्वाहं कारयामासतुर्नृपौ। १६०५
दत्त्वा चाश्वपतिः कन्यां यथाऽर्हं सपरिच्छदं। यथौ स्वमेव भवनं युक्तः परमया मुदा।
सत्यवानपि तां भार्य्यां लब्ध्वा सर्व्वगुणान्वितां। मुमुदे सा च तं लब्ध्वा भर्त्तारं मनसेप्सितं।
गते पितरि सर्व्वाणि सन्न्यस्याभरणानि सा। जग्टहे वल्कलान्येव वस्त्रं काषायमेव च।
परिचारैर्गुणैश्चैव प्रश्रयेण दमेन च। सर्व्वकामक्रियाभिश्च सर्व्वेषां तुष्टिमादधे।
श्वश्रूं शरीरसत्कारैः सर्व्वैराच्छादनादिभिः। श्वशुरं देवसत्कारैर्व्वाचःसंयमनेन च। १६०१०
तथैव प्रियवादेन नैपुण्येन शमेन च। रहश्चैवोपहारेण भर्त्तारं पर्य्यतोषयत्।
एवं तत्राश्रमे तेषां तदा निवसतां सतां। कालस्तपस्यतां कश्चिदपाक्रामत भारत।
सावित्र्या ग्लायमानायास्तिष्ठन्त्यास्तु दिवानिशं। नारदेन यदुक्तं तद्वाक्यं मनसि वर्त्तते।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि पतिव्रतामाहात्म्यपर्व्वणि सावित्र्युद्वाहे चतुर्नवत्यधिकद्विशततोऽध्यायः ॥ २८४ ॥

॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ ततः काले बहुतिथे व्यतिक्रान्ते कदाचन। प्राप्तः स कालो मर्त्तव्यं यत्र सत्यवता नृप।
गणयन्त्याश्च सावित्र्या दिवसे दिवसे गते। यद्वाक्यं नारदेनोक्तं वर्त्तते हृदि नित्यशः। १६०१५
चतुर्थेऽहनि मर्त्तव्यमिति सञ्चिन्त्य भाविनी। व्रतं त्रिरात्रमुद्दिश्य दिवारात्रं स्थिताऽभवत्।
तं श्रुत्वा नियमं तस्या भृशं दुःखान्वितो नृपः। उत्थाय वाक्यं सावित्रीमब्रवीत् परिसान्त्वयन्।
॥ द्युमत्सेन उवाच ॥ अतितीव्रोऽयमारम्भस्त्वयारब्धो नृपात्मजे। तिसृणां वसतीनां हि स्थानं परमदुश्चरं।
॥ सावित्र्युवाच ॥ न कार्य्यस्तात सन्तापः पारयिष्याम्यहं व्रतं। व्यवसायकृतं ह्येदं व्यवसायश्च कारणं।
॥ द्युमत्सेन उवाच ॥ व्रतं भिन्धीति वक्तुं त्वां नास्मि शक्तः कथञ्चन। पारयस्वेति वचनं युक्तमस्मद्विधो वदेत्। १६०२०
॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ एवमुक्त्वा द्युमत्सेनो विरराम महामनाः। तिष्ठन्ती चैव सावित्री काष्ठभूतेव लक्ष्यते।
श्वोभूते भर्त्तृमरणे सावित्र्या भरतर्षभ। दुःखान्वितायास्तिष्ठन्त्याः सा रात्रिर्व्यत्यवर्त्तत।
अद्य तद्दिवसश्चेति ज्ञात्वा दीप्तं हुताशनं। युगमात्रोदिते सूर्य्ये कृत्वा पूर्व्वाह्णिकीः क्रियाः।
ततः सर्व्वान् द्विजान् वृद्धान् श्वश्रूं श्वशुरमेव च। अभिवाद्यानुपूर्व्व्येण प्राञ्जलिर्नियता स्थिता।
अवैधव्याशिषस्ते तु सावित्र्यर्थं हिताः शुभाः। ऊचुस्तपस्विनः सर्व्वे तपोवननिवासिनः। १६०२५
एवमस्त्विति सावित्री ध्यानयोगपरायणा। मनसा ता गिरः सर्व्वाः प्रत्यगृह्णात्तपस्विनां।
तं कालं तं मुहूर्त्तञ्च प्रतीक्षन्ती नृपात्मजा। यथोक्तं नारदवचश्चिन्तयन्ती सुदुःखिता।
ततस्तु श्वश्रूश्वशुरावूचतुस्तां नृपात्मजां। एकान्तमास्थितां वाक्यं प्रीत्या भरतसत्तम।
॥ श्वशुरावूचतुः ॥ व्रतं यथोपदिष्टं तत्तथा तत् पारितं त्वया। आहारकालः संप्राप्तः क्रियतां यदनन्तरं।